

Karl-Gustav Ruch

Za steno

Četrtek, 3.9.

Ni mogoče natančno ugotoviti, od kod prihaja, vem le, da tiči v starem zidu, ki nas ločuje od sosednje hiše in hkrati povezuje z njo. Prihaja iz tretjega, morda četrtega nadstropja, ali pa se po nedoumljivih kanalih prenaša iz prvega nadstropja ali pritličja? Tiho praskanje, kakor da bi nekdo na drugi strani s pisalom ritmično potegoval po grobem ometu; drugič pa se zdi bolj podobno finemu grebenju, dolbenju ali mrgolenju, nato pa pridušenemu trkanju. Giblje se sem ter tja po steni, včasih je na doseg roke, nato spet oddaljeno in šibko, da še sam nisem več prepričan, ali zares kaj slišim ali pa si le domišljam. Pobrskam po slovarjih: grebenje, škrtanje, dolbenje, praskanje, vrezovanje, struganje, škripanje, rožljanje, prasketanje, trkanje; toda bojim se, da gre za zvok, ki mu z znanimi besedami ne moreš priti blizu. Nato se spomnim svoje matere, ki je kakšno besedo preprosto iznašla, kadar ni našla prave – in to se je dogajala v skoraj vsakem stavku, – in zabeležim si v zvezek: hraskati, kraskati, škrbati, drobljati, grebtrkati, trkgebsti. Podčrtam grebtrkati. A ima napačen odtenek. Vse besede vzamem nazaj.

Pomirjujoče je, če živiš ob varovalnem protipožarnem zidu, katerega notranje življenje poznaš. Seznanjen sem – razen tega novega šuma – z večino glasov v steni, poleg tega pa poznam tudi zgodbe, ki sodijo zraven. Tu je pokašljujoča vdova Marija v tretjem nadstropju. Vsak dan ob 8.30 zloži posodo v pokromano kovinsko vedro – neposredno za mojo pisalno mizo – in jo začne pomivati. Vse ropoče, šklepeče, rožlja, odtočna cev domačno brboti in kadar v vedro spusti težko ponev, se odkruši drobec ometa s zidu. Po pomivanju posode začne kašljati, upre bergle ob keramične ploščice na tleh in hropeče odšepa v dnevno sobo. Topi udarci kopic na berglah se oddaljujejo. Prižge se televizor. Pogovorni programi, nadaljevalke. Ob približno 12.30 je spet neposredno za zidom, pokašljuje in se ukvarja s kuho. Ob 14.00 spet lagodno ropota v pomivalnem koritu, nato se zasliši udarec bergel ob keramične

ploščice, kašelj, prižge se televizor. Enako se ponovi zvečer. Ob 21.30 ropota, ob 22.00 v tretjem nadstropju vse potihne. Okrog 23.00 rahlo vibriranje, vdova smrči. Tudi njena postelja, v kateri je bila rojena pred 79 leti, leži ob požarnem zidu, kajti tam se počutiš varnega, tam se počutiš dobro. Leta 1939, v eni izmed najhujših noči bombardiranja tik pred koncem republike, je enajstletna z očetom, materjo in malim Manuelom stala v spalnici, prižeta ob zid pod lesenim križem, donelo je, žvižgalo, skozi počena okna je prodiralo plapolanje ognjenih zubljev, vsepovsod oster dim, nato je udarilo v notranje dvorišče, vse naokrog se je porušilo, le požarni zid je trdno in neomajno stal in držal tramove v sidriščih, sobe in stopnišče ob njem so ostali nepoškodovani in leseni križ je rahlo postrani visel nad Marijino glavo.

Vsako jutro ob 9.00 nekje začnejo igrati klavir. Tonske lestvico grozeče drvijo po zidu. Dur, mol, poltonske lestvice, celi toni, kromatično zamaknjeni toni se vrtinčijo v vrtoglave višave, padajo v brundajoče globeli in se ponovno vzpenjajo do pomirjujočega izhodiščnega tona; terce in sekstine se luščijo iz zidu, vrtinčijo se po zraku, odfrfotajo nazaj in se godrnjaje razklenejo v zidovju. Sledi nekaj taktov Bachove fuge; poide, se ponovno prične od začetka, klavir se korak za korakom prebija skozi partituro, vse do odrešilnega zaključnega akorda v d-molu. Ob 10.50 tonski vrtinci nenadoma poenjajo in zaloputne se pokrov klavirja. Maestro je zaključil z jutranjo vajo, prsti tečejo kot namazani in ponovno verjame, da se bo prav kmalu uveljavil. Ob 11.00 se začnejo ure klavirja. Vsako polno uro uvod z lestvicami, hitro, nato s premori – učitelj, učenec – nato Chopinove etude, Bachovi preludiji, začetek neke fuge, počasne, hitre ponovitve, zavlačujoč odmev – učenec, učitelj – nato prekinitvev, maestro zapre pokrov klavirja.

V klavirskih premorih med 9.15 in 9.30 slišiš pošumevanje odtoka in večinoma se istočasno zasliši presunljiv tenorski glas: *Qui presso a lei io rinascere mi sento, e dal soffio d'amor rigenerato ...* To je Alfredo, kakor ga imenujem po njegovi najljubši vlogi v La Traviati, poje, se prha, voda v ceveh zadovoljno klokota, *Vivere io voglio a te fedel. Dell' universo immemore io vivo quasi in ciel, ... io vivo quasi in ciel ...* Po jutranjem prhanju nam sosedom privošči kratek premor. Nato se zaloputnejo neka vrata. Alfredo kot mladenič preskakuje stopnice navzdol do poštnega nabiralnika – to slišim skozi dvoriščno okno – in tam išče sporočilo, po katerem hrepeni, kajti Alfredo je pred leti napisal opero, zdaj pa svojo partituro leto

za letom pošilja po vsem svetu, glasbenim založbam, na tekmovanja in natečaje. Toda večinoma v nabiralniku najde le nekaj reklam za nov pralni stroj ali za dostavo pizze na dom, včasih tudi odgovor na svoj dopis. Alfredo preleti besedilo, dokler ne odkrije odločilnega dela: *Žal. Zahvaljujemo se vam, da ste nam poslali svojo partituro, ki smo jo z zanimanjem preučili. Žal ... Res prijazno od vas, da ste nam zaupali svojo partituro, toda žal ... Z velikim zanimanjem smo se posvetili vaši partituri, a vam moramo žal ...* nato se Alfredo kot starec počasi povzpne nazaj po stopnicah in kakšno uro od njega ni več glasu. Okrog 11.00 se nato nadaljuje: Alfredo s svojim glasom besno teka navzgor in navzdol po melodičnih lestvicah. To traja približno dvajset minut. Nato spet poskakovanje po stopnicah navzdol in Alfredo izgine iz mojega slišnega polja. Popoldne ga včasih vidim na postaji podzemne železnice pri operi. Tam se spremeni v Orfeja. Kriči arije in recitative v stene, odete v keramične ploščice, ki v tem podzemlju tako lepo kričijo z njim in mu odgovarjajo, da je prav čudovito, *Cortese Eco, cortese Eco amorosa, che sconsolata sei*, in ko pripelje ali odpelje vlak, še bolj povzdigne glas in se mu postavi v bran s posebej virtuosno tirado: *In così grave mia fiera sventura non ho pianto però tanto che basti*, njegov svetli tenor se meša s škripanjem zavor, z brnenjem pospeševanja elektromotorjev, z udarjanjem koles, in v takšnih trenutkih on, Alfredo, Orfej, začuti, kako se njegova duša raztaplja v bučanju in šumenju sveta.

Tudi s podstrehe od časa do časa do mene prodrejo zvoki. Približno vsake pol ure na kratko zažubori in zaklokota v odtočnih ceveh, ki mojo kopalnico povezujejo z Alfredovo prho in nad njo ležečo kuhinjo. Tam zgoraj živi avstrijski pisatelj, ki ima približno petdeset let. Prišel je pred tremi leti, najel podstreho in se ustalil za svojo pisalno mizo. Nikdar ga nisem videl na ulici ali v kavarni, včasih pa ga srečam na stopnicah, vedno z debelo ovojnico pod pazduho. Pokima, reče *servus*, se hitro zdrenja mimo mene in se ponovno umakne na podstreho. Nekoč sem se razkoračil pred svojimi vrati in ga pozval k besedi: Živijo, kako gre, kako kaj pisunstvo? Osuplo je obstal, vrgel svoj osiveli čop nazaj, si pogladil bradico in se odkašljaj, kakor da že dolgo ni iz grla spravil nobenega glasu. – Kaj, lepo vas prosim, pisunstvo? Jaz ne pisunim, temveč pišem literarna besedila – Ok, pravim, kako kaj torej literarna besedila? – Pove, da je napisal pet gledaliških iger, na stotine pesmi, tudi zbirko kratkih zgodb, toda vse ostaja v predalu, svojih biserov ne meče svinjam, celotna

nemško govoreča literarna srenja je rejena, propadla kurba, on pa se je izogiba kot hudič križa, ne, primerjava ni za lase privlečena, kot pisatelj se moraš izogibati križa in kurb, le hudič te lahko jaše, in za kaj takšnega je tukaj v tej deželi in na tisti podstrehi na pravem kraju, seveda –, odkašljaj se je in se poskušal nasmehnuti – le tu, sredi vsega in hkrati tudi nad bučanjem vele mesta najde potrebno odmaknjenost za demonične navdihe itd. Moje vztrajno strmenje v ovojnico, ki jo je imel pod pazduho in za katero sem domneval, da v sebi skriva rokopisno pošiljko, namenjeni založbi, je ignoriral. Kaj pa zdaj piše? Išče nov slog, kakofonično sintezo. Najpomembnejše delo, ki ga piše že osem let, je sestavljeno iz mikroskopskih zgodb, ki jih hoče strniti v kakofonično simfonijo v obliki sonatnega stavka; toda prav kakofonične strnitve so težava in že leta se ne ukvarja z ničemer drugim kot s prav to kakofonično sintezo, ki naj bi povezala posamezne sestavne dele v višjo diabolčno-kakofonično celoto, ne da bi jih poenotila, ne da bi premostila protislovja, ne da bi jih harmonizirala ... Preostanka njegovega gostobesednega govora nisem razumel in kar najhitreje sem se poslovil z nekakšnim izgovorom. Vesel sem, da je Avstrijec po tem prešel nazaj na jedrnat *servus*, pa tudi njegovi kakofonični zvoki pomivanja posode me prav nič ne motijo, prav nasprotno: podeljujejo mi neke vrste akustično varnost in me spominjajo na to, da nisem povsem sam na svetu.

Petek, 4.9.

Neznani šum me iritira, moti me v toplini mojega gnezda. Prislonim uho ob steno. Ne gre za homogen zvok in verjetno ga tudi povzroča več kot en človek. Človek? Morda pa so miši ali podgane ali zaprta mačka. Prihaja in odhaja brez prepoznavnega ritma. Novi zvok si lahko prikličem v spomin, a ne morem ga več pripisati nobenemu razumljivemu dejanju. Ostaja pač zvok brez preverjene zgodbe.

Udarec. Stena se zatrese, omet curlja na tla. To so bila vrata spodnjega sosedu v tretjem nadstropju. *Me cago en la puta*, zakraka hripav glas. Poči. Noga brcne v lesena vrata. *Hija de puta, que te mato!* Je bil to Joan, sin, ki krade avtomobile in motorje, ali pa Jordi, mož, ki je spodaj v baru vsak mesec zapije svoje nadomestilo za brezposelnost, ali pa sta bila kar oba hkrati? Krike je tako težko razločevati kot brcne v vrata. Po stopnišču odmevajo besni koraki. Nato se spodaj zaloputnejo hišna vrata. Pod mojimi stopali z zamudo rahlo zatrepetajo tla. V stanovanju pod menoj zdaj

vlada mir. Mir, ki začne jadikovati, hlipati, jokati, rjoveti, crescendo, nato pa se sproži kot brzostrelka: *Malditos gilipollas, sinvergüenzas, hijos de puta, malcriados, gandulos, subnormales, basura, no puedo más* ... To je Pepa s svojim solom, ki ga izvaja le, če jo pustiš samo. Ponovno udarci ob vrata. Pepa z golimi pestmi in copati obdeluje ista vrata, ki sta jih prej obrcala mož in sin, preden sta planila iz stanovanja. Naposled udarci postanejo vse šibkejši, rjojenje poneha, Pepa je izčrpana.

Odidem dol in preverim. V stanovanju je vse tiho. Jordijeva in Pepina vrata imajo od vseh teh udarcev že razpoko v lesu, skozi katero ponoči prodira žarek svetlobe. Oko prislonim ob najširši del razpoke in zagledam Pepine čevlje z visoko peto, športne copate njenega sina in copate njenega moža na črno-belem vzorcu talnih ploščic. - *Me cago en la puta!* Nenadoma zakriči glas iz stanovanja. Prestrašim se in se prižmem ob steno poleg vrat. *Me cago en la puta!* To je Rocco, Pepin papagaj, edini v hiši, ki mu je zmerjanje vselej v zabavo. Ponovno pogledam skozi razpoko. Na pragu dnevne sobe leži črn šop las! Pepini lasje? Odvržena lasulja? Spodaj v veži zaškripajo vzhodna vrata in se zaloputnejo, koraki odmevajo. Pogledam navzdol po stopnicah. Kosmata roka se hitro vzpenja po ograji navzgor. Astmatično pokašljevanje. Brez šuma odidem gor in se potuhnem v svoje stanovanje.

Nedelja, 6. 9.

Nedeljski počitek. Razen periodičnega šumenja v vodovodni napeljavi je bilo v zidu vse jutro tiho. Domnevam, da je večina stanovalcev izkoristila lepo vreme in odletela iz gnezda. Če prislonim uho ob mrzli zid, slišim le enolično šumenje. Ssssssssss. Odmaknem uho od stene. Še kar šumi. Mi zvonijo v ušesih? Naslednji teden se moram oglasiti pri otorinolaringologu.

Po kosilu, ko tako kot vsi, ki so ostali v hiši, ležem k siesti, spi tudi stena. Smrči. Grči. Stoka. Približno ob 17.00 začne vzdihovati, ah, oh, dvoglasno se prepleta, nato izmenično, vprašanje, odgovor, ritmično hropenje, pojemajoče, naraščajoče *te quiero, te quiero* – in naposled dva odrešujoča krika unisono. – *Eeh, eeh*, oponaša Rocco, *Me cago en la puta!* Nihče v hiši ne ve natanko, kje ta dva to počneta: v sprednji sobi sosednje hiše, v zadnji? Vedno ju je mogoče slišati le ob nedeljskih popoldnevih.

Morda se zatečeta v stanovanje, ki jima ga znanci prijazno prepustijo za nedeljske užitke.

Zgodaj zvečer skozi steno udari oster zvok bobnov. To je študentsko stanovanje v 4. nadstropju. Priključi se ritmična basovska linija, sintetizator zavija in proizvaja razcefrane zaplate zvoka, nato neki glas začne peti v ritmu reguetona: *Aunque madrugue, ni Dios me ayuda, quiero gritar y salir de mi sombra, en mi pozo solo el eco me nombra ...* Rocco pa je tega nedeljskega popoldneva očitno še posebej vesel: *Eeh, eeh, me cago en la puta!*

Ponedeljek, 7.9.

Danes zjutraj me je Pepa na stopnicah vprašala, ali tudi jaz zgoraj slišim ta čudni zvok v zidu. – Tako čudno zveni, kakor da bi nekdo ves čas praskal z žebljem po ometu. Včasih je podobno tudi udarjanju in rožljanju. – Natanko tako, je vzkljnila Olga iz 1. nadstropja, ki je pravkar prisopihala po stopnicah, udarjanje in rožljanje, kakor z verigo. Če to ni ... le predstavljajta si – je pomahala s časopisom in pokazala na članek z naslovom: *Ugrabljenega bančnega direktorja še vedno niso našli*. Podnaslov: *Prvi indici kažejo, da gre za ETO*. – V kavarni Ferran so mu ob sence prislonili pištolo, je razburjeno brbljala Olga, sredi belega dne, odvedli so ga na ulico, tukaj v starem mestu so ga menda, tukaj so ga skrili, kajti daleč niso mogli oditi, pravi policija. Tukaj piše! Olga je divje mahala s časopisom, tako da nisi mogel prebrati niti črke. – Če to ni ... in vedno ta šum od tam preko – a Olga tudi tega stavka ni dokončala – samo predstavljajta si: rožljanje, rožljanje z verigami ... morda pa bi morali policijo – *Me cago en la puta*, je na pragu Pepinega odprtega stanovanja zakričal Rocco. – Drži kljun! ga je nadrla Pepa in od zunaj zaloputnila vrata. – Policijo? Nikakor ne, policije pa že ne bo v mojo hišo. Saj te bodo še aretirali, ker te bodo imeli za noro.

Jaz pa si predstavljam: Na drugi strani bančni direktor, v obleki, ukrojeni po meri, in s kravato, s hrbtom proti steni, razbolela zapestja ima za hrbtom zvezana z debelo verigo, veriga je z obročem pritrjena na požarni zid, ki naju z debelino 30 cm varuje enega pred drugim, in ob vsakem gibu veriga zarožlja, okruši omet, pri vsakem izmed njegovih trzlajev ali obratov udarja ob steno in vleče za obroč, požarni zid pa nevidno dramo prenaša vse dlje v naše dnevne sobe, kjer povsem mirno srebamo čaj.

Sreda, 9.9.

Poklical sem upravnika stavbe. Smejal se je, kako se je smejal, ko sem mu poročal o čudnih šumih v steni. – Da nekaj strga v steni? Ste že kdaj slišali za termite? Vse mesto je okuženo, središče je dobesedno preplavljeno s temi beštijami, rijejo od hiše do hiše, zavrtajo se v stare lesene tramove in podboje vrat, na tisoče jih je, ki si z zobmi utirajo pot skozi mavec in zidove, in ko žvečijo, jih lahko slišimo, če prislonimo uho ob tram.

Preverim v leksikonu: *Mnoge vrste imajo telesa bele ali belo mlečne barve. Praviloma termiti zrastejo od 2 do 20 cm v dolžino. V trumah vdirajo v človeška stanovanja in uničujejo predvsem lesene dele, pri čemer jih v notranjosti popolnoma izpodjejo, zunanji površini pa prizanesejo, tako da se navidez nepoškodovani predmeti ob najmanjšem sunku sesujejo.* Na tisoče teh insektov torej s svojimi čeljustmi gloda naš stari požarni zid na lovu za lesenim tramom, vrtajo si prehode navzgor, navzdol, počez do soseda in sem proti meni, spodkopavajo in kopljejo in glodajo, dokler ne bo zid nekega dne izvotljen, da se bo zrušil in nas vse potegnili s seboj v globino.

Ne upam si prisloniti ušesa ob zid.

Četrtek, 10.9.

Ne morem verjeti, da bi te šume povzročali le termiti. Morda se skobljanje in glodanje termitov meša z drugimi zvoki akustične mešanice; toda tu mora biti še nekaj drugega v steni ali za njo, tudi Pepa mi je to danes potrdila: Tiho jokanje se kot tanka nit vleče skozi celotni spekter šumov; jasno ga lahko razločiš, če v kuhinji plosko prisloniš uho ob steno, prekrito s ploščicami. Morda pa gre vendarle za zaprtega psa ali mačko – ali pa otroka?

Včasih si predstavljam, da na drugi strani zidu sedi nekdo drug, nekdo, ki podobno kot jaz prisluškuje steni, posluša moje življenje in me ima za norca. Zidovi imajo ušesa. In kolikor dlje razmišljam o tem, tem bolj ta drugi postaja moja fiksna ideja.

Petek, 11.9.

Pepa se je včeraj pogovarjala s prijateljico iz sosednje hiše. Šlo naj bi za ilegalne Romune, in sicer Cigane. Stanujejo v moji višini, v tretjem nadstropju. Pri teh ljudeh seveda nikdar ne moreš z gotovostjo reči, ali gre le za eno ali za več družin. Na stopnicah kar mrgoli Ciganov, kuhajo v dnevni sobi na odprtem ognju, celotno stopnišče smrdi po postanem dimu in pečenem mesu, tudi otroški jok so že slišali iz stanovanja, toda otroci ne smejo zapuščati stanovanja, vse dneve so sami in zaklenjeni, odrasli pa postopajo po ulicah in se ukvarjajo z nečednimi posli. Otroci rišejo in praskajo po steni z nohti in izvijači in drugimi predmeti, ki jim pač pridejo v roke, saj vendar ne hodijo v šolo in nimajo table, in od tod tudi vsi tisti zvoki v zidu. Olga iz prvega nadstropja meni, da niso Romuni. Sklicuje se na pripovedovanje frizerke v pritličju, ki trdi, da gori prebivajo čruhi, temnopolti Afričani, črni kot noč. Videva jih, ko vstopajo v sosednjo hišo. Imigranti. Kot večina teh ubožcev so s plastičnim čolnom prišli čez morje in sodijo med tiste družine, o katerih so pred kratkim poročali po televiziji: motor se je pokvaril, čoln je dneve in dneve nosilo po odprtem morju, osem odraslih in pet dojenčkov umre od žeje, toda le mrtve dojenčke so lahko vrgli v morje, telesa odraslih pa so bila pretežka, da bi jih vrgli čez krov, in tako so ležali drug čez drugega, ko so jih našli, živi na polmrtvih in polmrtvi na mrtvih, in med reševalno akcijo v vihnem morju so umrli še trije, saj vendar ne znajo plavati, uboge pare. Ženske se zdaj prostituirajo, moški pa so zvodniki.

Sobota, 12.9.

Sosed, ki živi nasproti mene, mi je v kavarni povedal, da gre za temnopolte ljudi, vendar ne črnce, temveč Arabce ali Pakistance z bradami, muslimane pač. Stalno prihajajo in odhajajo. Domneva, da imajo tukaj ilegalno mošejo. Nekateri prihajajo celo z lastnimi molilnimi preprogami. Vsi imajo ture, brazgotine in deloma še odprte rane na čelu, ker med molitvijo s čelom udarjajo ob tla. Nato je ponovno poudaril: Pakistanci, Arabci, mohamedanci – in po premoru: Samo predstavlaj si, da tukaj počnejo svoje stvari ... saj ne bi bilo prvič, da bi kaj zakuhali, pa nihče ničesar ne bi slutil, kje pa, država jim vrh vsega še plačuje socialna stanovanja in subvencionira njihove mošeje. Tako neumni so lahko samo socialisti.

Odidem do sosednje hiše in si ogledam napise pod zvonci. V tretjem nadstropju so tri stanovanja. Najprej pozvonim pri 3,1. Šumenje. Nato zaškrtva domofon – *Si! Kašljanje*. To je vdova. Molčim in nato pozvonim pri 3,2. Otroški glas zakliče: *Si, quien?* – Rad bi šel k priseljencem, vzklidem v domofon. Nobenega odgovora. Kje živijo priseljenci? – Kitajci v pritličju ali Filipinci v drugem nadstropju? – Ali tukaj ni nobenih Romunov ali črncev? – Ne, so pa Pakistanci ali nekaj takšnega, ki stanujejo v tretjem. – Katero stanovanje? – Mislim, da tretja vrata. Pozvonim pri 3,3. Škrtanje domofona, šum, tišina. Ponovno pozvonim. – Omar? se oglasi ženski glas. – Omar?

Odidem domov, prižgem računalnik in poiščem spletni telefonski imenik, vtipkam ulico, hišo številko, številko nadstropja in stanovanja, ime: Omar. Na zaslonu se pojavi telefonska številka in ime: Omar Al-Sharar. Zavrtim številko in dolgo zvonim. Koraki za steno. Odložim. Zdaj povsem jasno slišim mrmranje in trkanje. Muslimanske molitve? Lahko bi šlo tudi za vdovine samogovore, a iz glave si ne morem več izbiti naslednje podobe: ritmično dvigovanje in sklanjanje v smeri Meke, udarjanje glav ob tla, *Alah je velik, Alah je mogočen, Alah je na strani krepostnih*.

Nedelja, 13.9.

Zjutraj sem spet nekajkrat poskusil poklicati. Ob tretjem ali četrtem poskusu nekaj počni v liniji in oglasi se glas nekoga drugega v polomljeni angleščini: Hello, you Jack? Odgovorim: Yes. – Call this night. Jaz pravim: Okay. Nato on odloži.

Sosedje so ostali doma zaradi slabega vremena in zid je zasičen s šumi. Na miren opoldanski spanec še pomisliti ni. Vdova ropota s posodo po pokromanem vedru, sinkopirano ob reguetónu iz študentskega stanovanja, *Aunque madrue, ni Dios me ayuda, quiero gritar y salir de mi sombra, en mi pozo solo el eco me nombra*, v vodovodni napeljavi lagodno šumi in klokota, pisatelj na podstrešju splakuje svoje kakofonične zapiske v stranišče, Alfredo se prha in zadovoljno poje *Qui presso a lei io rinascere mi sento, e dal soffio d'amor rigenerato ...*, tudi pianist je ostal doma in vrtinči tonske lestvico skozi steno, dur, mol, kromatično gor in dol, ritmično pokašljevanje, ah, oh, *te quiero, te quiero*, zarjavele verige se drgnejo ob ranjena zapestja, krvave otroške roke drgnejo po ometu, temnopolti muslimani si razbijajo

glave ob zidu, *Alah je velik, Alah je velik*, mrmra stoka poje šumi grgra tolče renči joče smirka in smrči – nato pa razpoka v steni, vame se zastrmi grozljivo oko drugega, na tisoče belih termitov prigomazi iz odprtine, mrgolijo okrog mene, povlečejo me noter v zid, sem termit in mrgolim z drugimi primerki svoje vrste, s čeljustmi vrtamo in si utiramo pot skozi steno, kopljemo si prehode skozi mavčne plošče, trhli cement, grizemo nagnite lesene tramove, plazimo se skozi razpoke, cevi, električno napeljavo, vrtamo, glodamo in si utiramo pot tja preko, preko – *Me cago en la puta*, zaloputnejo se neka vrata. Postelja se zamaje, stena zatrese.

To noč je tiho, povsem tiho. Z dlanjo pogladim hladni zid. Nato zavrtim tisto številko.

—

Prevedla Amalija Maček